

[Indenrigsministeren.]

havde noget at bemærke, og det har man altså ikke haft; men nu, da spørgsmålet er rejst, er vi naturligvis fuldt ud villige til at drøfte det og se, om vi kan opnå et resultat. Jeg vil dog på forhånd sige, at garantien er det ikke nemt at slække på. De pågældende vil vel blive nødt til i nogen måde at lægge deres reklame om, således at de ganske vist reklamerer med vitaminindholdet, men samtidig nævner, at garantien ikke kan være fuldstændig. Man må så gå andre veje, f. eks. gennem landbrugets egne organer skaffe en vis garanti for, at disse vitaminiserede foderstoffer virkelig er noget, som det er godt for forbrugerne at anskaffe sig og at give penge ud til.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Th. Mikkelsen: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om renten af udlån mod pant i fast ejendom.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 921, fremsættelsen i tidenden sp. 1953).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Carl Petersen: Loven af 3. juli 1942 om renten af udlån mod pant i fast ejendom, som nu søges ændret, havde på det tidspunkt, da den blev vedtaget, et virkelig formål, bl. a. dette at beskytte debitor mod at blive offer for en udbytning på lang sigt. Lovens beskyttende virkning bestod i at begrænse adgangen for kreditor til at yde lån til underkurs og til at gøre lån uopsigelige fra debtors side i et langt åremål, således at debitor ingen mulighed havde for at konvertere, hvis pengemarkedet ellers gav mulighed derfor og han kunne

se sin fordel ved det. At mange mennesker siden 1942 har nydt godt af denne bestemmelse, tror jeg alle vil være enige om, men det er gået med den, som man så ofte er vidne til det: udviklingen har ændret forholdet, således at en bestemmelse, der på et vist tidspunkt blev gennemført med et bestemt formål, virker mod sin hensigt, når der er gået nogle år. Renteloven af 1942 kan vist tjene som bevis for, at noget sådant kan ske, for det er mit indtryk, at det er debitorerne, der ønsker en ændring i denne lov, og det var dog dem, som 1942-loven beskyttede.

Det fremgår tydeligt både af ministerens fremsættelsestale og forslagets bemærkninger, at det godt kan diskuteres, om loven i det hele taget har nogen mission mere. Jeg synes, man kan læse mellem linjerne, at den højtærede minister helst vil overlade til det udvalg, der vel skal nedsættes til videre behandling af forslaget, at tage bestemmelse om lovens endelige skæbne. Jeg vil gerne gå ind på denne tankegang, for hvis det ved nærmere undersøgelse i udvalget viser sig, at loven er betydningsløs eller dens betydning er meget ringe, mener jeg ikke, det har noget formål at opretholde den.

Jeg giver derfor på mit partis vegne den højtærede minister tilsagn om realitetsdrøftelse i et udvalg og vil vente med at tage stilling til, om loven helt skal ophæves, eller om de foreslåede ændringer bør foretrækkes, indtil udvalget har sluttet sit arbejde og forslaget kommer til anden behandling i tinget.

Søren Jensen: Loven om renten af udlån mod pant i fast ejendom har som bekendt ikke været taget op til revision siden 3. juli 1942. Det skyldes ikke, at der ikke har været rettet nogen kritik mod loven i de 15-16 år, der er forløbet siden da; tværtimod har der til tider lydt endda ret voldsom kritik fra de folk og kredse, der daglig har arbejdet med rentelovens bestemmelser. Den gældende lov kunne der måske være brug for i de første år, efter at den blev givet. Vi havde dengang større pengeløshed, lavere rente og et helt andet lånemarked, og samtidig var tiden helt anderledes ekstraordinær end i dag.

Der var mig bekendt heller ikke nogen